

Հասկացողութեան զորաւոր երկու-
րականութիւն մը կայ անոր մէջ, երեկ-
աւորականութիւն մը՝ որ անկէ աւելի
անգամներ հոսած է իմ մէջ:
Ապտակներ... Օ, կուշտուկու-
կերած եմ... անա՛ զուգէ թէ ինչո՛ւ...
մարդ եմ եղած:

Ու կը վստահեցնեմ թէ՛ զիս ապա-
տակութիւնը շատ զո՛ւ եմ մնացած ինէ,
որովհետեւ ամէն անգամ ապտակ մը
ստանալուս, մեր երկնաւոր վարդա-
պետին պէս կ'ընեմ... միտ երես կը
դարձնեմ:

Այս ընթացքը թէ՛ վսեմ է և թէ...
մեծ գաղտնիք մը չի պահանջեր:
Մինչ այս տողերը կը թափեմ ձեռ-
մակ թուղթի մը վրայ, հեռաւոր ու մո-
տաւոր յիշատակներ կը ցատկոսեն
գրիչ շուրջը, և պաղատագին կը
խնդրեն ինչ որ իրենցմէ զո՛ւն մէջ զա-
նի հասարակական գործունէութիւն:

Մերժելու սովորութիւնը չունիմ ըը-
նաւ (եթէ աղօթք կ'ընեմ ըլլայի, բանս
բոլոր էր), բայց, խոտովանեցէ՛ք որ
իմ ըրածս չպիտի կրնար ընել ոչ ոք:

Յերկուսան պէս միտքս է, փողոցի
մը անկիւնը պիտի դառնայի, երբ ան-
կիւնէն դուրս եկան զոյգ մը շնորհալի
էպիկուր, սպասարկող կամ կարոնի, ա-
ռանց գլխակի, ոտատուտուտ զայուած-
քով, որոնք անկիւն փողոցի մէջ բա-
նալ կը խաղալին, զան ինչ կը զա-
ւելին... Մենք Սելլաւայի զոյգ մը զա-
ւանդեր էին անոնք:

Ի տեսնալս երկու հրեշտակներու...
չըմբռնեցաւ անոր, (հիմալուսան հրեշտակ-
ները ընդհանրապէս սպասուելի կամ կա-
րուելի չ'ըլլան և առանց գլխարկի կը
պարտնեն), գեղեցիկագիտական բնածին
ճաշակ մընց զիս կանգ առնելու եւ բա-
ցաբաժնի՝ պատահութեան ամիսա-
տարաբան ընդհանրական օրէնքներուն
համաձայն:

— Թի՛ք օճեալ փուռ իսէ՛...
(Ան էրեքիզան բառամանալէս սով-
բած եմ):

Հաւատացէ՛ք որ ամէն աւելի բառ
մը չարտասանեցի, ոչ թէ բառ մը, այլ
նոյն իսկ... գիր մը:

Սակայն, երանք թէ նոյն վայրկեա-
նին չանթիւնարուէի, բնական կոպտու-
ր, գեանքին տակը անցնելի, լեռուս չորնար
և չկարեւորի հիացումս յայտնուի:
Աղիւններուն անմիջական ետեւէն և
փողոցին անկիւնէն դուրս եկաւ թա-
թալաք փայլազարի մը, որ ապա-
հուտաբար օրորեցներուն անխուսափելի
նպարտագետ անասնոցը, գլխի վա-
ճառ աղապիթիքով կամ մտավճառ
արաւովնաբարգուն էր:

Ըստ ամենայն հասկանալիութեան,
նկերքը լսած ըլլալու էր հիացողական
յայտարարութիւն:

Կայնած տեղս զբաղեցնեալ քանի մը
անգամ պարզեցաւ ու չորացի մը:

— Թի՛ք ի՞նչ, վրե՛ն, ըսաւ մար-
դուկը՝ մէկուկէս մէկը հասակը գիմաց
զենեմ:

— Ոչինչ, պատասխանեցի՝ միշտ
բառամանալիս յուսաբէն օգնութեանը
գիմեմ:

— Մեզի խօսք նետեց, միջամտեցին
անդին զոյգ մը... Յառաւոր:

Աւերող է ըսել թէ փայլազարի մը
փրկանակ իմ խօսքին հաւատ ընծայե-
լու, իր զոյգ մը խօսանքի հորիններուն
ըսածին հաւատաց, և՛

— Ինչ կ'ուզես որ ընեմ հիմա քեզի,
զոյգս պատասխան ձայնով մը:

Պահ մը խորհեցայ թէ՛ Դիոցինէսի
հալածաւոր պատասխանը ոտքերովը
եկած էր և ճիշդ տեղէն էր անոր հետ
մէկտեղ ըսել:

— Իմագէս սե՛ն եղի՛ր:

Բայց, նկատեցի որ մարդուկը կենա-

լիւն մէջ Դիոցինէս կարգադատ չ'ըլլա-
լով՝ պիտի չկրնամ պէտք եղածին պէս
գնահատել պատասխանին մտացի սրա-
մըտութիւնը (համեմատութիւն, հոս ես),
և լաւագոյն համարեցի՝ կամայով կը
չորս կողմս նայի՛, կ'ընկու տեղ մը
գտնելու համար:

Կ'երեւի թէ թաթալաքի փայլ-
զարիքին առջեւ չա՛ն ուղղման վի-
ճակ մը ստացած էի, որովհետեւ զոյգ
մը գեղեցիկները վրաս նայելով՝ կը
մարմնէին խնդալէ:

Ապերախաները... Ինչ էր յանցանքս:
Գրուխին բան մը իմեցողացած էի,
իրենցմէ բան մը գողցած էի, իրենց
համար գէշ խօսք մը բաժն էի... ամե-
նեւին:

Հայտն, իմ բովանդակ յանցանքս էր
բարձրագոյն հիացած ըլլալ անոնց գե-
ղեցիկութեանը վրայ... և ան ալ վար-
դապետութեան:

Անգուշխնէր:
Այս խորհրդածութիւնները ընելով՝
աչքերս արցունքով լեցուցեցի, և
վստահ եմ թէ զիս այդ վիճակին մէջ
տեսնողը վրաս պիտի խնայէ...

— Ներքէնցէ՛ք, միտքս, կապաղեցի,
ձեզի հետեւէն նշմարեցի. դուք օրորող
ներուն ետեւէն կուգայի՞ք հոր:

— Ինչ ըսել է:

— Մա՛րդ է որ՝ եթէ օրորողնե-
րուն առջեւէն քալած ըլլայի՞ք՝ ամէնէն
առաջ ձեզի պիտի տեսնէի և ձեր ետե-
ւէն եկող օրորողներուն խօսքը մը չպիտի
ըսէի:

— Վրե՛ն, ես օխարներուն առ-
ջեւէն քալող է՛ն եմ. զիս ի՞նչ տեղ
կը դնես հոր:

Աստուած վրա՛յ, պատուր խօսք
և հիմապիսինքը չտեսնել որ երբեք ա՛յս
պիտի անխարկութիւն մը չէի անցողացած
միտքս:

Բայց կը տեսնէ՛ք որ աշխարհիս վը-
րայ, մարդիկ միշտ թշուառ սխալ կը
հասկցուն... ասպանա՛կ կ'ընենք՝ ա-
ւանա՛կ կը հասկնան, մարդալայել կ'ը-
սենք... մարդալայ կը հասկնան:

Իմաստաբարկան հայեացքներու
տեղը չէր տակալէ, և իմ փայլազարիս
տակալին բնաւ միտք չունէր ելելու
երկուսէ:

— Մժճճճճ, ըրի՛ր ամէնէն անուշ
ձայնովս...:

— Երբ մեզեւն ֆիլիսն սե՛ն ֆուլթո,
պատասխանեց թաթալաքիս:
— Բի՛նի՛... ըրի՛ր չեղեցուած ամե-
նէն լուրջով:

— Ինչի՛ նայէ՛, ըսաւ՝ կտրուկ ձայ-
նով մը, դուս այս աղիւններէն որուն
հարձ նետեցիր:

— Պարկին, կակաղեցի:

— Ուրե՛ն ա՛ն քեզի... չախիսի:

— Ձե՛ք, մեծի՛ն, մեծի՛ն, վրայ տուի
սկսածայ՝ ըրած սխալս ուղղելու հա-
մար:

— Ուրե՛ն ա՛ն քեզի՛ նորէն...
չուռա՛խիսի:

Այս դասը ինծի մեծ խրատ մը ե-
ղաւ:

Անկէ ի վեր, երբ սաղայատակին
վրայ հանդիպում գեղանի կնկան մը,
միշտ կանխազգուշութիւնը կ'ուռնե-
նամ... մէկուսի հիմալուս, որովհետեւ
կնիւղական գեղեցիկութիւններու... բաւ-
ճառայն հիացում մը ինծի ճիշդ եր-
կու պատակի նստաւ:

Ոտքը խօսք կը բանայ:

Բարեկենդանի իրկուսն մըն էր:

(Կարողացած վէպերուս երեք քառորդ
մասը այսպէս կ'սկսի):

Այն ասիները տակալին զայուար-
կան լամ մըն էի, կարճ բանալուով և
իներայի մայրերուն վրայ կը սկսայի՝
գեղանի կ'ընեմ չըմբռնեցաներուն
քանտուղով:

Մէկուկէս ծաւի ի վեր գեղանի դի-
մակարորտի մը ետեւէն կ'երթայի,
փողոցէ փողոց և թաղէ թաղ թափա-
ռելով:

Ինչ էր նպատակս. օ, ոչինչ:

Կրնաք վստահ ըլլալ թէ՛ գեղանի
դիմակարորտին իբր մերթս առնելու
միտք չունէի բնաւ:

Բայց, քանի որ պէտք է անկեղծ
ըլլալ, փութեմ յայտնել թէ՛ առիթի
մը կ'ստանայի անոր թօնալուծի ձեռքե-
րէն արձակուի:

Ու Օտէնին առջեւ ճիշդ տեղի էր:
Բազմութիւնը հոն իրարու վրայ
կ'ելլէր, եթէ ասիկա կրնայ որոշ գա-
ղափար մը առն ձեռք:

«Երկուսն իւրեւն ու հոն բազմու-
թիւն մը» — պիտի ըսէր Պատրիարքա-
սանի լուրերու քրտնիկաբեր մը:

Ճիշդ առիթն էր:

Ձեռքերս երկնցուցի...

Շուտիս... պատակ մը երեսին,
որ նոյն վայրկեանին ինծի համոզել
տուաւ կատարելապէս թէ ո՛չ միայն
աշխարհ իրօք կը դառնայ, այլ նաեւ...

«Ինչպիսի չիտակ համարա՞նք»

— Մո՛ւ, չե՛ն ամենաբ, իսկ՛դ, կը
պոռայ երես ի վեր յարգելի ու պատ-
կաւորի անձ մը:

«Ո՛վ իմ դժբաղդութեանս»

Փոխանակ գեղանի դիմակարորտ-
հին թօնալուծի թաթիկները աղմուկ,
բազմութեան մէջ շարժելով՝ պիտի-
տու մօրտաւոր մարդու մը... հակա-
փողը սեղմած էի տաններու տարեկան
սիրահարի արձողը ետանդովս:

Ուր, վաճառ Փափագեան
սիրելի բարեկամս կը հա-
մոզուի թէ՛ անձնական կատա-
րով պտուղով՝ մարդ մեծ
երգիծաբան չ'ըլլար:

Ուր, միւսնոյն սիրելի
բարեկամս կը հասկնայ թէ
ինք՝ Տուտուական զրակա-
նութեան զարգացման պիտի և՛

Եւ, ուր, սիրելի բարե-
կամս Երուսաղէ թօնայան կը
ջանայ բացատրել իր սիրելի
բարեկամին թէ՛ զորդ մը
պարտաւոր է գոնէ քեզ մը
չըմբռնեցութեան գիտնալ:

Մինչեւ հիմա զուրկ եկած քրեթէ
բոլոր ցաւալի դէպքեր ու արկածները
պատմած եմ ձեզի խղճմտօրէն... օրի-
նակի համար, ծնիլու, սիրահարութեան,
նշմանիլու, դեբասանութիւնս, խմբա-
գործութեան ևն:

Բայց, մինչեւ այսօր զանց ըրած էի
կարծեմ խօսել վաճառ Փափագեան սի-
րելի բարեկամին հետ ունեցած զբա-
կան ընկերակցութեանս մասին, ուրկէ
զբաւ իր զենեմ որ խաղաղ անգամ
չունէիք:

Այո՛, պարունե՛ր, ա՛ս ալ զուրկ
եկած է:

Մա՛ ալ աւելցնեմ որ մեր զբա-
կան ընկերակցութիւնը երեք շաբաթ
ապրած է միայն...

Ինչ էր ան ևս եւ արեւոյ
նշմարելի փառքը:
Աստու՛ մը միայն:

Թէեւ մեր զբաղան ընկերակցու-
թիւնը... ո՛չ վարդ մըն էր և ո՛չ
Վարդ մը կուռէր, սակայն ան ալ եր-
կու չեղեցաւ ապրել:

Որովհետեւ մեծ զբաղաները իրա-
րու հետ չեն կրնար աղիւն ընել:

Համեմատութեան հակառակ պիտի
ըլլար այս տեսակ երկարութիւն մը,
որ սխալ է նաեւ, քանի որ այսօր
աշխարհի զբաղան ամօրներ կան, ու
բոլոր... արիւն կ'ընեն:

Ինչպիսի յառաջադէպ, զոր կրնա-
յիք նաեւ կարգաւէ զանց ընել, ան-
գամ մը... կարողա՛ն ետք:

Մարդկային յարաբերութիւններու
մեջ:

Տարուան տասներկու ամիսներէն
մէկը, այդ ամիսներէն մէկուն շաբաթ
և այդ շաբաթներէն մէկուն օրն էր,
երբ այս տողերը գրող սիրելի պարոնը
Վիկէ Բուրուի... օրէնսն մոլորալով
կը մտնէր Պարոնեանի եղանակ յալոր-
դին զբաղաներէն... ձեռագիր ծախե-
լու:

Այս աշխարհին մէջ ընկալելով սո-
վորութիւն է որ ամէն մարդ բան մը
ծախէ... Շամաններուն վաճառատունը
կերպաս կը ծախէ, մեր համայնքին հա-
րուսար... Թաւանները գորգ կը
չիկները կը ծախեն, մինչ քիչ էր ան-
գին շաքանակավաճառը չի կրնար իր
շաքանակները ծախել, և ես արդար
բայով յօդուած կը ծախեմ, լուր, թե-
թեւ, իմաստասիրական, աստուածա-
բանական, աստեղագիտական, լեռնաբան-
ական... (Ո՛հ՝ ալըստան ալ օմա՛ւ փա-
րայա):

— Ճիշդ աստիճանի կար, Թօնայան,
գոյնք ճախած ձայնը վաճառ Փափագ-
եան սիրելի բարեկամս (որ անձնական
կառուցով կը պարզուի):

— Իմ մօրտաւորութիւնս է, պատա-
խանքի, ճիշդ աստիճանի կառուցով:

Ու վաճառ Փափագեան սիրելի բա-
րեկամս (որ անձնական կառուցով կը
պարզուի) անկողն քիթին վրայ գետե-
ղելով կենցաղին մէջ աստիճանագործ
ըլլալով լուրջ ուղեւոր մը չիկնէ:

Ու երեսունը թօնայան սիրելի բա-
րեկամս (որ անձնական կառուցով կը
պարզուի) իր կարգին՝ պարագային յա-
մար լուրջ սուրբ մը չիկնէ ինք-
զինքին:

(Եթէ ծակ մը ըլլար, ուրկէ մեր ըն-
թերցողները կարող ըլլային տեսնել մեր
այս վիճակը, խալի՛ր, խնդալի՛ր...
պիտի լայնէր):

Արեւոք պիտի կրնայի՝ հասկնալ
խնդրին ետեւիներ, հարցնելի խնամ
ած հայերենով մը, որովհետեւ այս
տեսակ լուրջ պարագաներու մէջ կը
ջանամ կարելի կըստին չափ զգրա-
թագի, նման մեր վարժակներուն, ու
որոնք զգրաբար լեզուով... կը սի-
րանան:

— Ինչի՛ նայէ՛, ըսաւ վաճառ Փա-
փագեան (որ անձնական կառուցով կը
պարզուի):

— Կրնայի՛մ կոր, պատասխանեցի՝
աչքերս աչքերուն մէջ յառեցի:

— Ես իմ ճիւղերիս շնորհիւ շաբա-
թական չորս հարիւր դրոշ կը վստա-
սեմ:

— Դե՛ զոտաւ չէ՛, ըսի՛ր անիմալ
պէս ինքնիշխան հարցնելով թէ՛ չորս
հարիւր դրոշով ինչի՛ր կարելի է ընել
հաճոյքի աշխարհին մէջ:

— Բայց, ինչպէս գիտես, վաճառ
թօնայանը գլխաւոր աշխատակից ու-
նէի:

— Գիտե՛մ:

— Որուն շաբաթական վեր ի վերջ
երկու հարիւր ինսուն դրոշի չափ զբա-
կուտայի:

— Ապրիլս, ո՛վ Հայ իմբադրա-
պետներու... գեղեցիկ, բացառաւոր
պէս ինքնիշխան կ'ըլլիմ: (անկողնէ
կարծեմ աւելցնելով թէ՛ պահ մը ետք
նորէն... ինքնիշխան մէջը մտայ):

— Հարկաւ իմացա՛ր, Թօնայանը
հիմա միայն թիւթ պիտի հանէ և
զիւր:

— Է՛...:

— Ինչի՛ դէմ պիտի մըցի՛ եղեր, ա-
պերախա՛ն:

— Ապրիլս խալի՛ր... արձագանգեցի:

— Արդ, հիմա կ'ուզեմ քեզի հետ
ընել ըլլալ, բոլոր ծախքերը ինչ,
խալ չանհրաժեշտ պիտի կ'ընեմ և դուս ալ

թերթին խմբագրութեանը պիտի նայիս:

Պարկին մենաստութիւն մը ըրի ինք-
նիւրեմս:

— Շաբաթական գումար չորս հարիւր
դրոշ չա՛ն, ասոր կէսը (մասնաբաժնի պը-
տիկ նայի մը) երկու հարիւր, ուրեմն
առնուա՛ն շաբաթական երկու հարիւր
դրոշ պիտի գրպանեմ. աս ալ ան-
չափ արհամարհանելիք դրամ մը չէ...
այո՛, կրնամ մերթս մը առնել:

— Ինչ կ'ըսես, կը հաւանի՛մ, հար-
ցուց վաճառ Փափագեան սիրելի բա-
րեկամս (որ անձնական կառուցով կը
պարզուի) անկողն քիթին վար առնելով
ինչ որ իմ տարրիկան երեսոյթ մը
կուտայ իր գէմքին:

— Ինչո՛ւ չէ, սիրելիս, օ՛հ, միթէ
ես կրնամ զուտ խօսքը մերթս, պա-
տասխանեցի՝ քիչ մը նաղ ընելու պէ-
ս:

— Ուրեմն, ցիւնա՛նս:

— Յիւնա՛նս:

Ու ձեռքերի թուղթ մը առնելով՝
յալորդ թիւին առաջին էջին համար
պատասխանելի զօղլու աղք մը:

«Քիչագոյնութիւնս պատիւ ունի ծա-
նոցանքի արդէն հասարակութեան թէ
(իր թէ՛ ասիկա արդէն հասարակու-
թեան շատ... հոգը ըլլալ) վերջնա-
կանապէս ապագոված է գլխաւոր աշ-
խատակցութիւնը... և այլն, և այլն»:

(Ու շատ մը անձնագրութիւններ):

Ու սիրով մը մեր զբաղան ընկե-
րակցութեան:

— Թօնայան, գալ շաբաթ իսպի-
րանին ոտանաւորը դի՛ր, կը յանձնա-
րարէ ինչ վաճառ Փափագեան մեծա-
նուն Սիւրաբոյն:

— Կը գնեմ, կ'ընեմ ու... չեմ գնել:

— Ստեփան Սիւրաբոյն ոտանաւոր
տո՛ւր որ չարնէ:

— Ես չեմ տար որ չարնէ:

— Ե. Գորաններուն յօդուած մը
ուղէ, կ'ընէ:

— Վա՛ չեմ անցի, կը պատասխանեմ:

Ու ի սէր շաբաթական երկու հա-
րուսան հարիւր դրոշի սիրուն, առանց
յօդուածներու, օրը ըսնի մը ժամ ան
պատեալ մտիկ կ'ընեմ սիրելի բարե-
կամիս անկողնային համաստութիւնս
ները, միշտ գոյիս երեքնեկով: